

Hồi Thử Tư

CỬU THIÊN THẦN CÔNG

Nguyen lão nhân thấy Long Bình tuổi nhỏ như vậy, mà hai lần vùng thoát khỏi tay lão, hỏi sao lão không kinh ngạc? Công phu lão luyện tập mấy chục năm trời, kinh lực đôi tay mạnh biết bao nhiêu? Lần đầu coi như xuất kỳ bất ý, chưa dùng toàn lực. Lần thứ hai xuất thủ lão vận đúng sáu thành công lực, vậy mà đối phương vẫn thoát ra như không. Chỉ thấy đối phương giằng mạnh hai tay, hai luồng kinh đạo cực mạnh đẩy sang người lão, lão có cảm giác nếu không kịp thời buông tay thì mười ngón tay sẽ bị gãy xương. Mới mười mấy tuổi đầu nội gia công lực đã cao thâm dường ấy làm sao không khiến lão kinh hãi vạn phần?

Ngẩn người một lúc lâu, thấy Long Bình chưa bỏ chạy mới cất tiếng hỏi:

– Tiểu tử! Người là môn hạ của ai?

Long Bình không chút hòa khí trả lời:

– Người hỏi làm chi?

Lão cười cười nói:

– Tính khí ngang ngạnh lắm, người có biết ta là ai không?

Không cần suy nghĩ, chàng hỏi lại:

– Người là ai thì có liên hệ gì đến ta?

Dường như thấy Long Bình càng ngang ngạnh lão càng thích, liền nói:

– Nói cho người biết, ta định chọn người để truyền y bát.

Long Bình không hiểu ý nghĩa hai chữ “Y bát”, nhú mày hỏi lại:

– Thế nào gọi là “Truyền y bát”?

– Tức là đem toàn bộ sở học của lão truyền thụ cho người, ngày sau sẽ thay ta chấp chưởng môn hộ, hiểu chưa?

Long Bình nghe nói đem hết sở học truyền thụ, vội hỏi:

– Lão đánh thắng nổi Bách Hoa bà bà không?

Lão nhân ngạc nhiên hỏi:

– Người có thù với mụ sao?

Long Bình cau mày ra vẻ bức mình:

– Lão còn chưa trả lời câu hỏi của ta mà?

Lão nhân cười nhẹ nói:

– So về chân tài thực học, ta hơn mụ ít nhiều.

Thấy câu nói của lão ý nghĩa hàm hồ, “Hơn ít nhiều”, là sao? Tại sao chỉ nói “So chân tài thực học”.

Chàng là người thông minh tuyệt đỉnh nên đâu chịu để lão xí gạt, liền hỏi:

– Như ta đây, sau khi học hết võ công của lão rồi, có thể đánh thắng nổi mụ không?

Lão nhân không chần chừ, trả lời ngay:

– Dĩ nhiên là thắng rồi, có điều ít nhất cũng phải hai ba chục năm sau.

Long Bình nghĩ:

“Hai ba chục năm sau? Chỉ sợ lúc đó mụ đã không còn ở thế gian này nữa”.
Chàng vội nói:

– Vậy thì ta không học đâu!

Dứt lời liền quay người định đi.

Lão nhân cười lớn tung người đến chắn lối đi Long Bình, hỏi:

– Người định đi đâu?

– Còn đi đâu nữa? Bây giờ phải tìm cách ra khỏi rừng rồi hẵng hay.

Lão nhân cười phá lên nói:

– Ta bị nhốt trong rừng đã gần chục năm, nay còn chưa tìm được lối ra. Người lại có thể tìm được lối ra sao?

Long Bình nghe lão nói như vậy cũng kinh hãi thâm nhưng vẫn cứng đầu, nói:

– Lão là lão, ta là ta! Lão không ra được, ta ra được thì sao?

Lão nhân cười lớn gật đầu:

– Khá lắm! Khá lắm! Để coi người làm sao?

Rồi lão bỏ mặc Long Bình, quay đầu nhìn xung quanh. Bỗng lão phóng một cước, đá tung bộ xương khô cạnh gốc cây xong ngồi xuống như tìm kiếm vật gì Long Bình tuy thấy cử chỉ của lão có gì đó khác thường nhưng cũng không thèm để ý, phóng mình đi thẳng Long Bình ở trong rừng queo phải queo trái một hồi vẫn cứ lẩn quẩn một nơi. Rõ ràng thấy phía trước có đường đi chừng đến gần không gặp cỏ thụ chắn đường, thì cũng có đá to cản lối. Cứ như vậy, đi đến lúc trời hửng sáng Long Bình trong lòng không khỏi hồi hộp lo âu, cứ thế này thì tránh sao khỏi đói khát mà chết!

Bỗng sau lưng vang lên tiếng bước chân “Lẹt xẹt, lẹt xẹt”, chừng như rất quen thuộc. Quay đầu nhìn lại, thì ra lão hòa thượng cà khổ đang đi xăm xăm về phía chàng.

Thấy Long Bình lão nhẹ nhàng cười nói:

– Cung hỉ! Cung hỉ! Mới hai ngày không gặp đã thấy thần sắc khá hơn rất nhiều!

Gặp được lão hòa thượng Long Bình cả mừng vội thi lễ, nói:

– Đại sư phụ! Xin đừng nói chơi, vãn bối bị lạc đường, làm ơn chỉ giúp lối ra.

Chỉ thấy lão cười cười:

– Muốn ta chỉ lối ra không khó, có điều người phải dập đầu bái sư mới được!

Long Bình biết lão là một cao tăng lại phòng trần dị nhân, bái lão nhân làm thầy, học nghệ nhất định tinh hơn học nghệ ba vị nghĩa bá. Nhưng lão nhân lúc người nguy ngập ép buộc bái lão làm thầy, Long Bình vốn rất ghét bị người uy hiếp nên bất mãn trong lòng, hừ lạnh, nói:

– Làm đồ đệ lão quý hóa quá! Tại hạ thật không dám nhận!

Dứt lời quay người định bỏ đi.

Bỗng nghe lão hòa thượng cười ha hả, nói:

– Trâu rừng con kia! Tính mạng của ba vị nghĩa bá người cũng không quan tâm sao?

Long Bình chấn động, vội quay đầu lại, đã thấy lão hòa thượng kéo lê đôi giày cỏ bỏ đi. Chàng vội vàng đuổi theo, miệng không ngừng kêu lớn:

– Đại sư phụ! Đại sư phụ!

Lão hòa thượng dường như không nghe thấy cứ cắm cúi bước, hai chân lão kéo lê lệt xệt trông chậm chạp vô cùng nhưng kỳ thực đi nhanh như gió.

Long Bình cố hết sức bình sinh đuổi theo nhưng cũng chỉ cách lão khoảng hai trượng không thể nào tiến gần hơn được.

Long Bình nghĩ đến ba vị nghĩa bá, vì cứu chàng mà không ngại mạo hiểm, bây giờ không biết sống chết ra sao, trong lòng lo lắng vô cùng. Nghe khẩu khí của lão hòa thượng dường như lão biết rõ. Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng bất đắc dĩ, chàng phải chịu bái lão làm thầy, may ra mới biết tung tích ba người, đồng thời thoát ra khỏi rừng.

Chí đã quyết Long Bình vội kêu lớn:

– Đại sư phụ! Tôi bái ông làm thầy! Tôi bái ông làm thầy!

Miệng còn đang kêu thì thân hình đã quỳ phủ phục dưới đất dập đầu lạy luôn tám lạy.

Bỗng nghe một trận cười chấn động màng nhĩ:

– Thế mới là đồ đệ ngoan của ta!

Long Bình ngẩng đầu lên, không thấy lão hòa thượng đâu chỉ thấy lão nhân tóc xõa kín mặt Cử Đầu Điều đứng sừng sững trước mặt. Long Bình giận tràn hông định mở miệng chửi lão, bỗng nghĩ lại chắc lão nhân này với lão hòa thượng có liên hệ chi đây, giờ hợp nhau đến để chòng ghẹo chàng.

Cố nén giận, Long Bình cười lạnh, nói:

– Ai là đồ đệ của người! Thật không biết xấu!

Lão nhân nghe vậy, nổi giận nói:

– Sao? Người vừa mới bái sư đã phản phúc, trên đời này làm gì có chuyện như vậy? Không được! Không được!

Long Bình quay nhìn tứ phía. không thấy bóng dáng lão hòa thượng đâu, bỗng động linh cơ nghĩ thầm:

“Lão hòa thượng đã nhiều lần đòi mình bái sư, gặp lúc như vậy lại không chịu hiện thân, mình tương kế, tựu kế bức lão xuất hiện mới được”. Nghĩ xong, Long Bình mỉm cười hướng về lão nhân nói:

– Đệ tử Long Bình để đầu bái kiến sư phụ!

Dứt lời định sụp lạy. Lão nhân Cữu Đầu Điều Hồ Hưu phát tay áo, đầu gối Long Bình như chạm phải tường đá không quỳ xuống được. Chỉ nghe giọng cười ha hả của lão:

– Được rồi! Được rồi! Chỉ cần làm lễ bái sư một lần thôi, từ nay về sau bất tất phải đa lễ như vậy.

Long Bình nghe nói mừng rỡ buông tay đứng yên, lại nghe Cữu Đầu Điều Hồ Hưu nói tiếp:

– Ta thấy người nội công vô cùng thâm hậu và chỉ được mỗi điểm này thôi, còn võ công thân pháp đều không biết chút gì. Muốn học từ đầu không phải dễ.

Thôi thì như vậy! Truyền cho người trước một chiêu Hoàn Thiên Nhất Thức Vô ảnh khinh công...

Chỉ thấy thân hình lão xoay chuyển, bất ngờ là là bốc khỏi mặt đất xuyên rừng mà bay. Long Bình lóng ngóng, ngẩng đầu nhìn lên thân hình lão đã mất tung!

Thân pháp nhanh lẹ vô cùng không hổ với cái tên Vô ảnh khinh công!

Long Bình còn chưa hết ngạc nhiên, Cữu Đầu Điều Hồ Hưu đã từ phía bên phải hiện ra. mỉm cười nói:

– Bình nhi, con đã coi xong. Bây giờ là Phá Thiên nhị thức Vô Hình chưởng pháp.

Hai tay lão đồng thời chớp động, chưởng trước chưởng sau đánh thẳng vào thân cây to mấy người ôm cách xa chừng mấy trượng. Chưởng phong đánh trúng thân cây, vẫn không hề thấy cây cổ thụ rung động gì.

So với chiêu Hoàn Thiên nhất thức lúc này thì chiêu Phá Thiên nhị thức, Vô Hình chưởng pháp chẳng có gì đặc biệt. Long Bình nghĩ thầm:

“Chưởng này chẳng có gì tân kỳ cả”. Cữu Đầu Điều Hồ Hưu tựa như nghe được lời nói thầm của chàng mỉm cười nói:

– Đồ đệ! Người bước tới gần xem thử!

Long Bình nghi hoặc bước đến gần cây cổ thụ, quả nhiên trên thân cây in hình dấu chưởng mờ mờ, thử đếm thấy có chín dấu tất cả. điều đặc biệt hướng của dấu chưởng ngang dọc mỗi cái một hướng, không cái nào giống cái nào.

Long Bình bội phục, rõ ràng chỉ thấy lão ra tay một lần mà trên thân cây xuất hiện chín dấu chưởng, hơn nữa lại đứng cách xa mấy trượng! Thật xứng đáng với cái tên vô Hình chưởng pháp. Thấy chàng cứ đứng ngẩn ra nhìn, Cửu Đầu Điều Hồ Hư hỏi:

– Người thấy thế nào?

Long Bình nói:

– Đệ tử thấy tư thế của chín dấu chưởng hoàn toàn không giống nhau!

Lão gật đầu nói:

– Khá lắm, người cũng để ý đến tư thế các dấu chưởng có điều còn chưa đủ tinh tế để khám phá hết uy lực của nó.

Lão ngừng chốc lát rồi nói tiếp:

– Nên nhớ đây là tuyệt nghệ thành danh của sư phụ, gọi là “Cửu Thiên Công”, không phải thử chưởng lực thông thường người thử sờ vào các dấu chưởng xem thử Long Bình vâng lời thò tay ấn thử vào các dấu chưởng bỗng cảm thấy như đụng vào gỗ mục, chỗ dấu chưởng, gỗ nát như cám lả tả rơi xuống. Long Bình kinh ngạc, thử ấn đều hết chín dấu chưởng, mỗi chỗ đều sâu vào gần nửa thước đều nhau, không chỗ nào cạn hơn chỗ nào. Chưởng lực thật kinh người, nếu không phải tận mắt chứng kiến chàng quyết không thể tin được đó là sự thật. Đến lúc này chàng mới tỉnh ngộ, những công phu mà chàng ngày ngày khổ luyện lúc trước thật ấu trĩ vô cùng.

Quả đúng như lão hòa thượng nói, có luyện đến già cũng chẳng nên tích sự gì.

Bỗng chàng giật mình vì tiếng nói của Cửu Đầu Điều Hồ Hư:

– Đồ nhi hãy xem! Đây là Kinh Thiên tam thức – Phi Hồng kiếm pháp!

Long Bình giật mình quay người lại đã thấy Cửu Đầu Điều Hồ Hư cách không bỏ tới, ngân quang rợp trời, nhắm đầu chàng chụp xuống, giống như một tấm màn bạc bao phủ trên đầu, kinh phong bén nhọn như dao, bất giác kinh hải thất thần.

Kinh hải chưa dứt bỗng thấy hoa mắt, mấy luồng ánh sáng màu cầu vồng rạch ngang dọc trước mặt. Bất ngờ luồng ánh sáng biến mất, kinh phong cũng dừng, Long Bình lấy lại bình tĩnh đã thấy Cửu Đầu Điều Hồ Hư đứng chỗ cũ hai tay buông thõng không thấy lão cầm binh khí gì cả. Cửu Đầu Điều Hồ Hư tựa như đọc được ý nghĩ của chàng, lão giơ tay phải lên thấy trong tay có thêm một lưỡi trủy thủ dài không đầy một thước, khi lão xuôi tay thì chẳng thấy gì cả. Thì ra lưỡi trủy thủ được giấu trong tay áo. Bỗng nghe lão nói:

– Đồ nhi! Người xem lại hai bên vai và trước ngực thử!

Long Bình y lời cúi đầu nhìn, bỗng nổi gai ốc, mồ hôi lạnh ướt lưng, nguyên hai bên vai và trước ngực, mỗi chỗ rách một lỗ bằng đồng tiền.

Lúc này thấy hoa mắt, nào ngờ đã bị kích trúng, nếu đang đối địch thật sự với kẻ thù thì đã sớm về châu tiên tổ rồi!

Long Bình vội nói:

– Sư phụ tuyệt nghệ kinh thế hãi nhân! Đệ tử thật có phước vô cùng!

Cửu Đầu Diệu Hồ Hư xoa đầu chàng cười nói:

– Cửu Thiên Công của sư phụ tổng cộng có chín thức, mỗi thức có chín lần biến hóa vị chi là chín chín – tám mươi một chiêu. Bây giờ người học trước ba thức đầu tiên vậy!

Tiếp đến lão đem thân pháp cơ bản, cách dụng công vận khí đồng thời những biến hóa bên trong của ba thế:

Hoàn Thiên nhất thức, Phá Thiên nhị thức, và Kinh Thiên tam thức – giảng giải cho chàng.

Vốn rất thông minh, lại thêm được Cửu Đầu Diệu chuyên tâm truyền thụ nên chỉ trong vòng nửa ngày là những biến hóa của Nhất, Nhị, Tam thức Long Bình đều thông thuộc.

Thấy Long Bình thông minh đỉnh ngộ, học một biết mười trong lòng lão hứng khởi vô cùng càng dạy càng hứng thú, Long Bình càng học càng hăng.

Thoáng chốc, trời đã quá Ngọ, Cửu Đầu Diệu Hồ Hư ngẩng đầu nhìn trời nói:

– Thôi đủ rồi, đủ rồi! Ăn nhiều quá khó tiêu, nghỉ ngơi chút đã. giờ cũng đói bụng rồi thầy trò mình đi ăn cơm.

Từ lúc uống máu quái diệu đến giờ Long Bình không cảm thấy đói khát gì cả. nghe nói đến ăn cơm mới nhớ đến mấy ngày nay không có ăn uống gì. Có điều chàng rất ngạc nhiên, trong rừng ngoài lau cỏ với cây cối ra không thấy có một con thỏ con chồn thì đồ ăn ở đâu ra? Tuy trong lòng hồ nghi nhưng thấy Cửu Đầu Diệu bằng mình chạy đi chàng cũng vội theo bèn gót.

Chỉ thấy lão quẹo trái rẽ phải chạy nhanh như bay tựa như rất thông thuộc đường ngang lối tắt trong rừng. Long Bình lấy làm lạ. Lão đã thông thuộc đường đi lối lại như vậy sao còn bị nhốt trong rừng mười năm nay.

Chú ý thêm chút nữa Long Bình phát hiện ra cứ mỗi lần y gặp chỗ quẹo thì trên thân cây ở chỗ rẽ có một dấu bàn tay, nằm ngang chỉ đường, chàng tỉnh ngộ, thì ra lão làm ký hiệu để nhớ đường đi.

o O o